

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România
Telefon: (+40-21) 414-2121 Fax: (+40-21) 315-9164

17 octombrie 2017

COMUNICAT DE PRESĂ

În ziua de 17 octombrie 2017, Plenul Curții Constituționale, învestit în temeiul art.146 lit.d) din Constituția României, al art.11 alin.(1) lit.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbatere următoarele excepții de neconstituționalitate:

I. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.434 alin.(2) lit.f) din Codul de procedură penală și ale art.439 alin.(4¹) teza a doua din același cod (în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară), având următorul cuprins:

- Art.434 alin.(2) lit.f): *„Nu pot fi atacate cu recurs în casație: [...] f) soluțiile pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii.”;*

- Art.439 alin.(4¹) teza a doua (în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară): *„În cazul în care cererea de recurs în casație [...] este formulată împotriva unei hotărâri prevăzute la art. 434 alin. (2), președintele*

instanței sau judecătorul delegat de către acesta restituie părții, pe cale administrativă, cererea de recurs în casație”.

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.434 alin.(2) lit.f) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. Cu unanimitate de voturi, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.439 alin.(4¹) teza a doua din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară.

În argumentarea soluției de admitere pronunțate, Curtea a constatat că dispozițiile art.434 alin.(2) lit.f) din Codul de procedură penală, care exclud posibilitatea atacării cu recurs în casație a soluțiilor pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii, încalcă prevederile constituționale ale art.16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art.21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art.131 referitor la rolul Ministerului Public, întrucât, pe de o parte, creează pentru părți o vădită inegalitate de tratament prin împiedicarea accesului la justiție în situația soluționării apelului prin pronunțarea unei hotărâri definitive nelegale în procedura privind recunoașterea învinuirii, iar, pe de altă parte, lipsesc procurorul de pârghiile necesare exercitării rolului său specific în cadrul procesului penal. Astfel, în cazul în care normele de procedură penală și/sau de drept penal substanțial - avute în vedere de dispozițiile art.438 alin.(1) din Codul de procedură penală la reglementarea cazurilor de casare - sunt încălcate, trebuie să se asigure atât părții interesate, cât și procurorului posibilitatea de a cere și obține restabilirea legalității, prin casarea hotărârii definitive nelegale pronunțate în cadrul procedurii privind recunoașterea învinuirii.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței de judecată care a sesizat

Curtea Constituțională, respectiv Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.

II. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 alin.(7), art.57 lit.b), art.59 alin.(7), art.61 alin.(1), art.62 alin.(2) și art.78 alin.(1) din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr.81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr.360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art.7 alin.(2) din Legea nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, având următorul conținut:

- Art. 22 alin. (7): ”*Competențele emiterii actelor administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor, în condițiile legii.*”;

- Art. 57: ”*Constituie abateri disciplinare, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, următoarele fapte săvârșite de polițist, comise cu vinovăție:*

b) neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege;”;

- Art. 59 alin. (7): ”*În fața consiliilor de disciplină polițistul are dreptul de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corp.*”;

- Art. 61 alin. (1): ”*Polițistul poate contesta sancțiunea disciplinară, în termen de 5 zile de la luarea la cunoștință, șefului ierarhic superior celui care a aplicat sancțiunea. Acesta se pronunță prin decizie motivată, în termen de 15 zile.*”;

- Art. 62 alin. (2): ”*Consiliile de disciplină se constituie și funcționează pe lângă șefii unităților de poliție și au caracter consultativ*”;

- Art. 78 alin. (1): *”Procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor.”*

În urma deliberării, cu unanimitate de voturi, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.59 alin.(7) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr.81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr.360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art.7 alin.(2) din Legea nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare.

În argumentarea soluției de admitere pronunțate, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora în fața consiliilor de disciplină polițistul are dreptul de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corpul ofițerilor de poliție, încalcă dreptul de a fi asistat de un avocat în cadrul procedurii disciplinare, ca parte a dreptului la apărare, prevăzut de art.24 alin.(1) din Constituție. Curtea a reținut că, în absența oricărei circumstanțieri, norma fundamentală invocată are aplicabilitate și în afara sferei judiciare, așadar inclusiv în cadrul procedurii disciplinare. Dreptul la apărare conține numeroase prerogative, iar una dintre acestea este, incontestabil, posibilitatea persoanei de a beneficia de asistență juridică, în condițiile reglementate prin legislația aplicabilă acestei forme de activitate juridică.

Prin aceeași decizie, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 22 alin. (7), art. 57 lit. b), art. 61 alin. (1) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare sunt constituționale în raport de criticile formulate. Totodată, Curtea a respins, ca inadmisibilă,

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv Curții de Apel Galați – Secția contencios administrativ și fiscal.

III. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.421 pct.2 lit.b) din Codul de procedură penală, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, precum și a dispozițiilor art.233 și ale art.233¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În urma deliberărilor, cu unanimitate de voturi, Curtea Constituțională, a constatat că alineatul 1 al articolului 233¹ din Codul de procedură fiscală, text introdus prin art.XI pct.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.54/2010, face trimitere la art.135 alin.(4) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

De asemenea, Curtea a observat că la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.54/2010, art.135 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cuprindea un număr de 3 alineate.

În acest context, Curtea a constatat că dispozițiile art.233¹ alin.(1) din Codul de procedură fiscală făceau referire la art.135 alin.(4) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, acest din urmă text nemaifiind în vigoare.

Curtea a reținut că, deși trimiterea la alte acte normative este un procedeu legislativ permis, aceasta nu poate presupune luarea în considerare a unei norme abrogate. La momentul recurgerii la procedeu legislativ al trimiterii la alte acte normative, norma la care se face trimitere trebuie să fie o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. Curtea a apreciat că, dacă s-ar permite adoptarea unei norme de trimitere, care are în vedere o dispoziție abrogată anterior, s-ar ajunge la situația ca, printr-un procedeu legislativ nepermis, să se repună în vigoare norme abrogate. Având în vedere aceste

aspecte, Curtea a constatat că, prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție abrogată la acel moment, se încalcă dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative.

În consecință, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.233¹ alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale.

Cu unanimitate, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.421 pct.2 lit.b) din Codul de procedură penală și a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, în ansamblu, precum și cea a dispozițiilor art.233 și art.233¹ alin.(2) – (5) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv Curții de Apel Oradea – Secția penală.

Argumentele reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**Compartimentul Relații externe, relații cu presa și protocol
al Curții Constituționale**